

Милка Стоянова

Езикът на птиците

**ИК „Знаци”
Бургас, 2020**

•••

В къщата, където
Египет натежѝ във мислите,
Египет неочаквано пристигна
с пътника. Пристигна с пирамидите
и с бедуините, които се белееха
в трептящата далечина.
С блясъка
на сбѝдването.

Египет неочаквано пристигна,
но за кратко –
пътникът си трѝгна.

Остана само Клеопатра.

Когато гости влизат в къщата,
да има кой да им разказва
за Египет
и за любовта – с величие,
укротено върху папирус.

•••

Птици –
събират се, подреждат се
и пишат
пророчества по небето.

Бряг. Каквото предстои,
като молитва е в нас.

Слънцето се издига високо,
високо над морето,
по което
кораби пътуват
към
по-далечни морета.

•••

През океана
с усмивка ти изпращам
гората
на спомена.

Чуй! –
твоите птици
там
знаят езика на моите
и си разказват по клоните
нашите тайни.

•••

Нежно
една и съща тайна
светлината
показва на началото
и края.
Унасям се в мечти:
морето
и морето в мен
се гледат.

•••

Морета,
прекосени
в разказания живот
на моряците. Кораби,
маневриращи през рифове –
рухналото търпение
самò се взривява.
Внезапно безразсъдство
напомня втурване
към телефонен звън.
Объркан човек засяда често
между думите.
Докато приливът го издига
до смисъла,
мълчи и слуша морето,
мълчи
и слуша
шума
на своята кръв.